

RABBIT-PROOF FENCE

Regie: Phillip Noyce. **Land:** Australië/Engeland. **Jaar:** 2002 **Duur:** 95 minuten

INHOUD

Jigalong, West Australië, 1931. Jigalong is een klein dorpje aan de rand van de Gibson woestijn. Het ligt aan het 'anti-konijnenhek'. Dit hek loopt van noord naar zuid over de hele lengte van Australië. Het is bedoeld om de konijnen aan de ene kant te houden en zo de landbouwgronden aan de andere kant voor hun vraatzucht te beschermen.

Jigalong is de woonplaats van de zusjes Molly (14) en Daisy (8), zij wonen er met hun nichtje Gracie (10), hun moeder, grootmoeder en tante. De meisjes zijn dochters van Aboriginal-moeders en blanke vaders. De vaders waren onderhoudswerkers aan het hek die verder zijn getrokken. Hier begint hun waargebeurde verhaal.

In Perth is het kantoor van A.O. Neville, die als "Chief Protector of Aborigines" de absolute macht heeft over alle aboriginals in zijn gebied. Hij hoopt dat de aboriginals, die volgens hem een minderwaardig volk zijn, zullen uitsterven. Hij ziet half-bloed kinderen als Molly, Daisy en Gracie daarom als zijn speciale verantwoordelijkheid. Zij zijn voor hem de sleutel om het "zwartenprobleem" op te lossen. Door half-bloed kinderen te verbieden om te trouwen met vol-bloed Aboriginals hoopt hij het ras langzaam blank te kweken.

Om dit doel te bereiken worden alle half-bloed kinderen permanent van hun moeders gescheiden en ondergebracht in speciale kampen om hen voor te bereiden op "hun nieuwe leven in de blanke maatschappij", een leven als landarbeider of dienstmeid.

Ook de zusjes en hun nichtje worden met geweld van hun familie gescheiden en ondergebracht in het opvoe-

dingskamp Moore River, ongeveer 2400 kilometer naar het zuiden. De meeste kinderen in het kamp waren zo jong toen ze werden weggehaald dat ze geen enkele herinnering aan hun moeder hebben. Ze 'hebben geen moeders'. Als Molly dit hoort is ze geschokt, zij heeft immers wel een moeder. Ze besluit om niet in het kamp te blijven en terug te gaan naar huis.

Samen met haar zusje en nichtje vlucht ze terwijl de andere kinderen in de kerk zitten. Het enige wat Molly weet is dat ze naar het noorden moeten. Onderweg horen ze dat het 'anti-konijnenhek' niet ver weg is en Molly weet dat dit hun enige mogelijkheid is om de weg terug te vinden. De kinderen volgen het hek, dat niet alleen de richting aangeeft, maar ook een spirituele band is met hun familie. Door het hek aan te raken staan ze immers in direct contact met de andere mensen die ook het hek aanraken.

Door een list van Neville die hen laat achtervolgen wordt Daisy weer opgepakt en teruggebracht naar Moore River. De twee zusjes gaan samen verder. Na drie maanden lopen, waarbij ze ook hun achtervolgers moeten ontwijken komen ze eindelijk thuis.

Neville geeft het bevel dat ze weer moeten worden opgepakt, maar met hun familie vluchten ze de woestijn in waar ze zo goed als onvindbaar zijn.

Zoals gezegd is dit een waar gebeurd verhaal, opgeschreven door de dochter van Molly, Doris Pilkington Garimara. Doris heeft zelf ook vanaf haar vierde jaar in het kamp gezeten, ze zag haar moeder pas na dertig jaar weer terug. De Australische regering ging door met het weghalen van kinderen tot aan 1970.

Meer weten: beo.nl@planet.nl